

עת"א 28706/04/16 - גרישה ניסימוב נגד שרות בתי הסוהר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 28706-04-16 ניסימוב(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח' תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת מיכל ברנט
העותר	גרישה ניסימוב (אסיר)
נגד	
המשיב	שרות בתי הסוהר

החלטה

העותר נדון לתקופת מאסר של שנתיים, 11 חודשים ו- 27 ימים בגין התפרצות, גניבה, הפעלת מאסר על תנאי וביטול שחרור מוקדם וזאת מיום 14.2.15, זהו מאסרו השביעי והוא מסווג לקטגוריה א' משטרה.

העותר מלין על חישוב תקופת מאסרו.

להלן השתלשלות העניינים:

1. העותר נעצר ביום 14.2.15 וביום 18.2.15 הוגש כנגדו כתב אישום (ת.פ. 42925-02-15) מושא מאסרו זה ולצדו בקשה למעצרו עד תום ההליכים המשפטיים.
2. ביום 28.4.15 הורה בית משפט קמא על מעצרו של העותר עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו.
3. ביום 24.11.15 נגזר דינו של העותר בתיק זה ל - 36 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו - 14.2.15.
4. ביום 22.3.16 התקיים דיון בערעורו של העותר בפני הרכב בראשות כבוד הנשיא טל (ע.פ. 13425-01-16), הופחתו 4 חודשי מאסר ונקבע כי 32 חודשי המאסר שירצה ירוצו מיום 14.2.15.

המשיב קבע כי על פי חוק סדר נשיאת מאסרים שחרורו המלא של העותר יהיה ביום 6.2.18 וזאת בשל 116 ימי הפקעת שחרור מוקדם, ולמען הסדר הטוב - חישוב המאסר נעשה למשך 32 חודשים מיום 14.2.15 בתוספת 116 ימי מאסר בגין הפקעת שחרור מוקדם.

לטענת העותר המצב המשפטי שונה ולהלן השתלשלותו:

1. ביום 12.8.13 השתחרר העותר שחרור מוקדם ממאסר אשר יקרא להלן "המאסר הראשון".

2. בחודש אוקטובר 2013, חודשיים לאחר שחרורו ובעת שהיה אסיר ברישיון, נעצר בגין נהיגה בזמן פסילה, ריצה 11 חודשי מאסר מהם השתחרר בחודש ספטמבר 2014, אשר יקרא להלן "המאסר השני".

3. ביום 16.9.14, לאחר שחרורו ממאסרו השני, הפקיעה ועדת השחרורים את מלוא תקופת הרישיון.

4. משנעצר העותר בגין העבירות מושא מאסרו הנוכחי הוא "מאסרו השלישי" נמסר לו טופס עליו חתם ולפיו הוא מרצה את תקופת ההפקעה, הוא ריצה את מלוא תקופת ההפקעה ולמעשה היה "בשני כובעים" - של אסיר ועצור.

5. משנגזר דינו בתיק מושא תיק זה ונקבע כי מאסרו ירצה מיום 14.2.15 נקבע על ידי המשיב כי למעשה לא ריצה את תקופת ההפקעה מאחר והיה עצור עד תום ההליכים בעוד הוא ריצה תקופת מאסר זו.

בכתב התשובה נטען כי בהתאם לחוק סדר נשיאת מאסרים תקופת ההפקעה הינה במצטבר לכל מאסר אחר, בעת ששהה העותר בבימ"ר ניצן נעשתה טעות ותקופת ההפקעה חושבה בחופף למאסר במקום במצטבר.

דין והכרעה:

בחוק שחרור על-תנאי ממאסר, תשס"א-2001 "גזר דין" - לרבות החלטה שבעקבותיה הופסקה עבודת שירות לפי סעיף 51 לחוק העונשין, החלטה להפקיע מבחן לפי סעיף 16 או 17 לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, והחלטה לבטל צו שירות לפי סעיף 71 לחוק העונשין. נקבע בסעיף 22 א. כדלהלן:

"סדר נשיאת מאסר לאחר ביטול שחרור על תנאי"

22א. על אף הוראות סעיף 45 לחוק העונשין, בוטל שחרורו על-תנאי של אסיר לפי סעיפים 20 עד 22, יישא האסיר את יתרת תקופת המאסר שעליו לשאת בשל ביטול שחרורו **לפני ובמצטבר לכל מאסר אחר שהוטל עליו** (ההדגשה שלי - מ.ב.), ואם עבר עבירה נוספת בתקופת התנאי - גם לפני ובמצטבר לכל מאסר שיוטל עליו בשל אותה עבירה; היה האסיר נושא מאסר בעת שבוטל שחרורו, יופסק אותו מאסר לשם נשיאת יתרת תקופת המאסר שעליו לשאת בשל ביטול השחרור וימשך מתום אותה תקופה; לענין זה, "מאסר" - לרבות מאסר בשל אי-תשלום קנס".

מיום 1.1.2007

ברע"ב 6536/08 אבו זאלם נ' מדינת ישראל נקבע על ידי כבוד השופט דנציגר במקרה דומה בהאי לישנא ולמען הסדר הטוב תפורטנה העובדות כמופיע בהחלטה זו:

"עובדות והליכים קודמים

1. המבקש הינו אסיר פלילי המרצה עונש של 33 חודשי מאסר בגין הרשעתו בעבירה של נשיאת והובלת נשק, כאשר לעונש זה התווספה תקופת מאסר בת שמונה חודשים ו-18 ימים, בעקבות הפקעת שחרור על תנאי במאסר

קודם שאותו ריצה המבקש בת.פ. (חיפה) 441/01 בגין הרשעתו בעבירות נשק, היזק בחומר נפיץ וחבלה בכוונה מחמירה. בגין עבירות אלה הושתו על המערער ארבע שנות מאסר בפועל, החל מיום 28.11.01, וכן 18 חודשי מאסר על תנאי.

המבקש שוחרר שיחרור מוקדם ממאסרו ואולם, הואיל ולא עמד בתנאי השחרור, החליטה ועדת השחרורים ביום 6.10.05 לבטל את שחרורו. עם ביטול השחרור נאלץ המבקש לרצות תקופת מאסר נוספת בת שמונה ו-18 ימים נוספים בגין תקופת המאסר שהופקעה. ביום 28.1.07 נגזרו על המבקש במסגרת ת.פ. 5506/06 24 חודשי מאסר בפועל לריצוי מיום מעצרו - 1.1.06 והופעל עונש המאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו, מחציתו (תשעה חודשים) באופן חופף ומחציתו באופן מצטבר. סך הכל, נגזרו על המבקש, כאמור, 33 חודשי מאסר.

2. במסגרת הערר שאותו הגיש לבית המשפט קמא, טען המבקש כי אין להוסיף לתקופת המאסר בת 33 החודשים שנגזרה עליו בת.פ. 5006/06 את תקופת המאסר שהופקעה. לטענת המבקש, אשר אינו חולק על עצם ההחלטה להפקיע את תקופת התנאי, הוא סיים לרצות את תקופת המאסר שהופקעה ביום 11.5.06, שעה שהיה עצור עד תום ההליכים, טרם נגזר דינו בגין ת.פ. 5006/06 ולפיכך, יש לבטל את החלטת המשיב 1 לפיה תקופת התנאי תתווסף במצטבר לתקופת המאסר שנגזרה עליו במסגרת תיק זה. בנוסף, עתר המבקש לביטול ההחלטה לדחות את בקשתו ליציאה לחופשה.

3. בית המשפט קמא דחה את העתירה, בקובעו כי לא נפלה כל טעות בדרך החישוב של תקופת המאסר. בית המשפט קמא קבע כי על פי הוראת סעיף 22א לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001 (להלן - חוק שחרור על תנאי), תקופת העונש שנגזרה על העורר בת.פ. 5006/06 אשר הייתה אמורה להתחיל ביום 1.1.06, "נעצרה" וממתינה לסיום תקופת המאסר בגין ההפקעה, אותה היה על המבקש לרצות "תחילה ובמצטבר" לתקופת המאסר שנגזרה בת.פ. 5006/06. נקבע, כי היה על המבקש לרצות תקופה בת שמונה חודשים ו-18 ימים בגין תקופת ההפקעה ולאחר מכן לרצות את תקופה בת 33 חודשים ובסך הכל, תקופת מאסר בפועל בת 41 חודשים ו-18 ימים. לפיכך, דחה בית המשפט קמא את טענתו זו של העורר. בנוסף, דחה בית המשפט קמא את טענת העורר בדבר דחיית הבקשה לצאת לחופשה, בקובעו כי החלטת המשיב שלא לאשר את יציאת המבקש לחופשה, המבוססת על חוות דעת של משטרת ישראל ונתמכת בהערכות נוספות של יחידת השטח, מודיעין ועוד, היא סבירה. נקבע כי שקלול המידע המודיעיני בהתייחס לתוכנו יחד עם העבירות בגיןן מרצה המבקש מאסר והפרת תנאי השחרור בעברו מלמדים על מסוכנות התומכת בסבירות ההחלטה. מכאן הבקשה שבפניי.

.....

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשה, בהחלטתו של בית המשפט קמא ובתגובת המשיבים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

.....

11. בנוגע לחישוב תקופת המאסר שאותה מרצה המבקש: כפי שציין בית המשפט קמא, לא נפלה כל טעות בדרך בה חישב המשיב 1 את תקופת המאסר. ביום 1.1.06 נעצר העורר עד תום ההליכים נגדו בת.פ. 5006/06 וביום 28.1.07 נגזר דינו לרצות 33 חודשי מאסר (לאחר הפעלת מחצית מהמאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו באותה העת באופן מצטבר ומחצית באופן חופף) וזאת החל מיום 1.1.06. הוראת סעיף 22א לחוק שחרור על תנאי קובעת כדלקמן:

"על אף הוראות סעיף 45 לחוק העונשין, בוטל שחרורו על-תנאי של אסיר לפי סעיפים 20 עד 22, יישא האסיר אח יתרת תקופת המאסר שעליו לשאת בשל ביטול שחרורו לפני ובמצטבר לכל מאסר אחר שהוטל עליו, ואם עבר עבירה נוספת בתקופת התנאי - גם לפני ובמצטבר לכל מאסר שיוטל עליו בשל אותה עבירה; היה האסיר נושא מאסר בעת שבוטל שחרורו, יופסק אותו מאסר לשם נשיאת יתרת תקופת המאסר שעליו לשאת בשל ביטול השחרור וימשך מחום אותה תקופה;"

הנה כי כן, הוראת סעיף 22א הנ"ל מדברת בעד עצמה - תקופת העונש שנגזרה בת.פ. 5006/06 ואשר הייתה אמורה להתחיל רטרואקטיבית ביום 1.1.06 "הוקפאה", עד לסיום הריצוי של תקופת המאסר שהופקעה, אותה היה על המבקש לרצות תחילה ובמצטבר לתקופת המאסר בת 33 החודשים. עצם העובדה כי בעת שנגזר דינו של המבקש בת.פ. 5006/06 הוא היה עצור עד תום ההליכים נגדו באותו התיק, אינה מעלה או מורידה לעניין זה. אם תתקבל הפרשנות שאותה מציע המבקש, הרי שהוא "יהנה" הן מקיזוז תקופת המעצר מן המאסר שנגזר עליו והן מקיזוז תקופת המאסר שהופקעה, ותוצאה זו אינה מתקבלת על הדעת. אשר על כן, אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא באשר לחישוב תקופת המאסר."

ומן הכלל אל הפרט:

העותר היה צריך לרצות תחילה את עונש המאסר בגין הפקעת התקופה בה היה אסיר ברישיון וכפי שנקבע על ידי בית המשפט העליון, עצם העובדה כי היה עצור עד תום ההליכים אינה מעלה ואינה מורידה. פרשנות אחרת תביא למצב המתואר מעלה בו "יהנה" העותר הן מקיזוז תקופת המעצר מתקופת המאסר שהושתה עליו והן מקיזוז תקופת המאסר שהופקעה וזאת בניגוד להוראת סעיף 22א לחוק שחרור על תנאי.

משלא מצאתי כי נפלה שגגה בהחלטת המשיב, הנני דוחה את העתירה.

המזכירות מתבקשת לשלוח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ז' סיוון תשע"ו, 13 יוני 2016, בהעדר הצדדים.

